

Тълпата растъше и почти всички спущаха въ бюдото на стареца сребърни пари. Окуражено отъ това, момчето продължаваше да свири. Скоро бюдото се напълни.

Тогава детето върна цигулката на стареца и каза :

— Дѣдо, прибири паритѣ. Всички сж сребърни, а има и една златна.

— Благогаря ти, синко, отвърна старецътъ дълбоко трогнатъ. — Ти си чудесенъ музикантъ . . . Кажми ми, какъ ти е името, за да знамъ, кой има такова милостиво сърдце и кой знае да свири тъй хубаао. По гласа те познахъ, че си дете.

— Азъ съмъ отъ една далечна земя. Дошелъ съмъ въ вашия градъ да се уча на цигулка, отвърна момчето.

— Господъ да те благослови! Ти ще станешъ прочутъ музикантъ и благороденъ човѣкъ, каза старецътъ.

И думитѣ му се сбъднаха. Следъ време малкото момче порастна и, наистина, стана единъ отъ прочутитѣ музиканти.

Прев. Дора Щърбакова.

ЗАЩО КУЧЕТА И КОТКИ СЕ МРАЗЯТЪ

(Народна приказка)



Нѣкога кучетата и коткитѣ се много обичали. Всички знаели това. Знаелъ го и дѣдо Ной. Затова — по време на потопа — когато давалъ храна на животнитѣ, на кучетата и на коткитѣ давалъ заедно да се хранятъ. Тѣ умѣли всичко да си дѣлятъ братски.

Еднажъ кучетата били много гладни. И понеже билъ тѣхенъ редъ да дѣлятъ — дѣлили, дѣлили и все гледали за себе си по-голѣмъ дѣлъ да взематъ.

Като видѣлъ това, котакътъ рекълъ :

— Ние не сме много гладни. Ако искате, дайте